

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: J. K.,
bytem ,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2020, č. j. MPSV-2020/96191-911,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu č. j. 742/2020/AAL ze dne 13. 1. 2020, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky pomoci v hmotné nouzi na úhradu nezbytného jednorázového výdaje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobkyně uvádí, že dne 27. 11. 2019 podala žádost na úhradu vážné mimořádné události. Namítla, že nesouhlasí výrok podání žádosti MOP v rozhodnutí na úhradu jednorázového výdaje. Výzva vydaná dne 6. 12. 2019 byla odeslaná v nezákonné lhůtě, dle razítka pošty 10. 12. 2019. Poučení ve výzvě bylo sděleno nezákonně, žalobkyně žije sama, správní orgán o ní zřejmě vede nepravdivé údaje. Své povinnosti žalobkyně vůči správnímu orgánu splnila. Ve výzvě nesouhlasí jednotlivé čárové kódy, výzva neobsahuje na druhé straně údaj o dni vypravení. Nesouhlasí údaj ÚP ČR X. Byl změněn údaj v adrese žalobkyně – X. Žalobkyně odmítá údaj ve výzvě, že MOP je nezbytný jednorázový výdaj. Nesouhlasí dále s odůvodněním v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z jakého důvodu jí nebyla pomoc přiznána. Odůvodnění je nezákonné. Důvody uvedené správním orgánem jsou nepravdivé. Poukázala na to, že je od 3. 4. 2019 vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, naposledy jí byla dávka v hmotné nouzi na živobytí přiznána v červnu 2019. Správním orgánem jí nebyla poskytnuta sociální a právní pomoc, která není zaevidována v protokolu ze dne 13. 5. 2019, nebyly jí vypláceny dávky – doplatek na bydlení od 9. 5. 2019. Situaci s UPC řešila od počátku. Má za to, že se nikoli vlastní vinou dostala do tíživé sociální situace, bylo jí doručeno nezákonné rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Nebyla plněna poučovací povinnost a poradenství. Bylo jí bráněno v součinnosti se správním orgánem I. st, věc byla řešena s policií. Žalobkyně byla bez finanční pomoci od července do prosince 2019, stát ji nedokázal zabezpečit v souladu se zákony. Dosud je žalobkyně vedena jako uchazeč o zaměstnání, je v pracovní neschopnosti. Rozhodnutí ze dne 13. 1. 2020 bylo doručeno v nezákonné lhůtě dne 3. 2. 2020. V rozhodnutí nejsou v souladu čárové kódy, chybí údaj o dni vypravení. Byl změněn údaj v adrese žalobkyně – X. Žalobkyně byla nucena podepsat protokol ze dne 13. 5. 2019 ohledně žádosti o dávky pomoci v hmotné nouzi. Podala odvolání k MPSV, to jí nedalo na vědomí, že není příslušným orgánem. Rozhodnutí ze dne 12. 5. 2020 bylo vydáno v nezákonné lhůtě. Žalobkyně se domnívá, že došlo ke zneužití razítka č. 72. Byl zneužit údaj o adrese – Praha 411. Žádost byla dle žalobkyně posouzena nezákonně, došlo ke zneužití správního uvážení, ve věci vznikly průtahy. Rozhodnutí bylo na újmu žalobkyně. Dne 13. 8. 2019 jí byl odpojen internet a neměla přístup k informacím, musela navštěvovat knihovnu. Žalobkyně neměla důvod měnit poskytovatele služeb, který byl i cenově výhodný, problémy neměla, dokud nebyla uchazečem o zaměstnání. Dle žalobkyně mají správní orgány postupovat tak, aby měla žalobkyně zajištěno uspokojování základních životních potřeb a nedostala se do akutní nouze. Žalobkyně nebyla schopna řešit situaci vlastními silami. Splnila podmínky pro poskytnutí pomoci. Neměla dlouhodobě dostatečné prostředky, aby situaci mohla řešit vlastními silami. Žádost nebyla řešena v souladu s normativní instrukcí. Ve vztahu k posouzení mimořádné události je dle žalobkyně podstatné, že důležitým znakem je nemožnost překonat tíživou situaci vlastními silami. Žalobkyně svou situaci řešila od počátku. Správní orgán nezjistil relevantní okolnosti.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně požádala o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 19 017,50 Kč. V žádosti mj. uvedla, že jí byla doručena výzva k úhradě dlužné částky 3 217,50 Kč a náklady řízení 15 800 Kč. Současně předložila výzvu věřitele UPC Česká republika, s. r. o., dle které měla uhradit dlužnou vzniklou na základě smlouvy o poskytování veřejně dostupných elektronických komunikací a ve které je uvedeno, že v případě neuhrazení částky mohou vzniknout náklady až ve výši 15 800 Kč. Správní orgán I. st. žádost zamítl pro nesplnění podmínek dle § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné

nouzi (dále též „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyni byl dluh znám, opakovaně byla vyzývána k úhradě, od listopadu 2019 má přiznány dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí 3 410 Kč a doplatek na bydlení 2 330 Kč. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že se nejedná o nezbytný jednorázový výdaj, je na každém, aby zvolil, jaké služby bude využívat s ohledem na své finanční možnosti. Nejde o nezbytné výdaje na bydlení ani živobytí. Žalovaný doplnil, že výdaj, jehož úhradu žalobkyně žádá, není ani nezbytný ani mimořádný ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jedná se o dluh na službách, které nelze z hlediska zákona považovat za nezbytné (TV vysílání a internetové připojení). Žalovaný také poukázal na to, že dluh ve výši 15 800 Kč v době podání žádosti neexistoval. Žalobkyni nelze považovat za osobu v hmotné nouzi dle § 2 odst. 5 písm. a) zákona.

4. Soud ze správního spisu zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Žalobkyně dne 27. 11. 2019 požádala o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu vážné mimořádné události a ohrožení osoby sociálním vyloučením ve výši 19 100 Kč. V žádosti dále uvedla, že mimořádnou událostí je výzva k úhradě od společnosti UPC a že jí dne 26. 11. 2019 byla zaslána výzva k úhradě dlužné částky 3 217,50 Kč a náklady řízení 15 800 Kč. Žádá proto o úhradu částky 19 0175,50 Kč. K žádosti žalobkyně doložila zmíněnou výzvu, konkrétně se jednalo o odstoupení od smlouvy ze dne 8. 10. 2019 spolu s výzvou k úhradě nedoplatku od společnosti UPC Česká republika, s. r. o. Obsahem písemnosti bylo sdělení, že vzhledem k tomu, že nebylo řádně hrazeno vyúčtování za služby, ke dni 20. 10. 2019 odstupuje zmíněná společnost od Smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Dále byla žalobkyně vzhledem k opakovanému upomínání úhrady znovu vyzvána k úhradě nedoplatku ve výši 3 217,47 Kč. Součástí správního spisu je dále výzva k úhradě dlužné částky ze dne 25. 11. 2019 adresovaná právním zástupcem zmíněného věřitele, ve které byla žalobkyně požádána o úhradu dluhu ve výši 3 217,47 Kč a současně byla upozorněna, že pokud uhrazeno nebude, mohou jí v souvislosti s vymáháním vzniknout náklady až ve výši 15 800 Kč.
6. Rozhodnutím Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 742/2020/AAL, nebyla žalobkyni přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobkyně byla dne 6. 12. 2019 vyzvána k doložení dokumentů, které následně dodala. Dále poukázal na § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Uvedl, že žalobkyni byl dne 10. 12. 2019 přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3 410 Kč, neboť je od 7. 10. 2019 v pracovní neschopnosti. Dále jí byl dne 11. 12. 2019 přiznán doplatek na bydlení 2 330 Kč. Naposledy byly oba příspěvky žalobkyni vyplaceny v prosinci 2019. Správní orgán I. st. konstatoval, že se domnívá, že s ohledem na charakter žádosti měla žalobkyně svou záležitost ohledně nedoplatku řešit již dříve, když pohledávka začala vznikat. Opakovaně byla věřitelem upomínána a o dluhu věděla. Mohla se domluvit na splátkovém kalendáři. Byla pokryta zmíněnými dávkami. Žádost je dle správního orgánu I. st. nedůvodná. Doplnil, že veřejně dostupné služby elektrotechnických komunikací se nezapočítávají do odůvodněných nákladů na bydlení u příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení. Klient se může rozhodnout pro společnost poskytující služby levněji.
7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.
8. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nenastal důvod žalobkyni dávku mimořádné okamžité

pomoci poskytnout, nenastala situace nezbytné a mimořádné potřeby podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný uvedl, že nepovažuje úhradu výdaje ve výši 19 100 Kč za odůvodněný a nezbytný výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona, tento výdaj nemá charakteristiku denní potřeby jako jídlo či předměty běžné denní potřeby k zajištění základních životních podmínek dle § 1 odst. 1 zákona.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Ke stěžejní žalobní námitce, kdy se žalobkyně domnívá, že jí měla být přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového nezbytného výdaje, soud tuto námitku jako důvodnou neposoudil.
11. Podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.
12. Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi může za osobu v hmotné nouzi orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.
13. V nyní projednávaném případě žalobkyně dne 27. 11. 2019 požádala o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 19 017,50 Kč (19 100 Kč) - pohledávka po splatnosti u společnosti UPC ve výši 3 217, 50 Kč a náklady řízení ve výši 15 800 Kč.
14. Soud považuje v dané věci předně za podstatné posouzení otázky, zda je možné považovat výdaj, jehož úhradu žalobkyně žádala, za výdaj odůvodněný ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.
15. Správní orgán I. st. rozhodl o nepřiznání dávky. Konstatoval, že žalobkyně byla příjemkyní dávek - příspěvek na živobytí ve výši 3 410 Kč a doplatek na bydlení 2 330 Kč. Naposledy byly oba příspěvky žalobkyni vyplaceny v prosinci 2019. Správní orgán I. st. uvedl, že se domnívá, že s ohledem na charakter žádosti měla žalobkyně svou záležitost ohledně nedoplatku řešit již dříve, když pohledávka začala vznikat. Opakovaně byla věřitelem upomínána a o dluhu věděla. Mohla se domluvit na splátkovém kalendáři. Doplnil, že veřejně dostupné služby elektrotechnických komunikací se nezapočítávají do odůvodněných nákladů na bydlení. Je možné se rozhodnout pro společnost poskytující služby levněji.
16. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nenastal důvod žalobkyni dávku mimořádné okamžité pomoci poskytnout, nenastala situace nezbytné a mimořádné potřeby podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona. Žalovaný uvedl, že nepovažuje úhradu výdaje ve výši 19 100 Kč za odůvodněný a nezbytný výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona, nemá charakteristiku

denní potřeby jako jídlo či předměty běžné denní potřeby k zajištění základních životních podmínek dle § 1 odst. 1 zákona.

17. Soud si k tomu si dovoluje odkázat na závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 2 Ad 39/2020-30, ve kterém se soud zabýval obdobným případem téže žalobkyně - nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. V tomto rozhodnutí se soud nejprve obecně zabýval možností přiznání mimořádné okamžité pomoci a mj. uvedl, že:
18. *„Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci.*
19. *Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi. Jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na které vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem.“*
20. V případě, že výše uvedené dávky nepostačují, lze k zajištění základních životních potřeb přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku – dávku mimořádné okamžité pomoci. Jak soud dále uvedl: *„Tato dávka je však fakultativní a její přiznání je ponecháno na správním uvážení příslušného správního orgánu. Nárok na ni vzniká až rozhodnutím o jejím přiznání. Účelem této dávky je hradit výdaje „jednorázové a v podstatě nahodilé“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012 – 39, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 – 46, č. 2582/2012 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 Ads 39/2013 – 29, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013 – 31, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 27/2014 – 28). I tuto dávku, stejně jako ostatní dávky pomoci v hmotné nouzi, je třeba vnímat jako beneficium státu, který, za dodržení ústavněprávních limitů, stanoví podmínky jejich přiznání a vyplacení (podrobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Ads 334/2017 – 26). (...)*
21. *Jednorázová dávka mimořádné okamžité pomoci může být na základě správního uvážení přiznána bez ohledu na to, zda osoba žadatele splňuje nárok i na opakující se dávky pomoci v hmotné nouzi, či nikoliv. Jde o bezprostřední pomoc v nenadálých, mimořádných situacích, kdy osoba žadatele s přihlédnutím k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům, nemá dostatečné prostředky na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, v případě nezbytné potřeby se může jednat i o pomoc s úhradou noclehu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 Ads 250/2020 – 40)*
22. *Podle judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán nejprve posoudí charakter požadované mimořádné okamžité pomoci, tedy to, zda se vůbec jedná o úhradu nezbytného jednorázového výdaje, a následně případně přistoupí k posouzení příjmů, majetkové a sociální situace žadatele (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 – 70).*
23. *Jelikož je mimořádná okamžitá pomoc fakultativní dávkou, nikoli dávkou nárokovou, a není u ní tedy stanovena pevná hranice příjmu; záleží pouze na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne, přičemž tento postup může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 – 70).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o závěr, že se v případě žalobkyní požadovaného výdaje nejedná o výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona, nenalezl. Oba správní orgány svůj závěr řádně odůvodnily, nedošlo k překročení či zneužití správního uvážení.
25. Žalovaný k tomuto uvedl, že nepovažuje úhradu výdaje ve výši 19 100 Kč za odůvodněný a nezbytný výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona, výdaj nemá charakteristiku denní potřeby jako jídlo či předměty běžné denní potřeby k zajištění základních životních podmínek dle § 1 odst. 1 zákona.
26. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že požadovaný výdaj na úhradu dluhu za telekomunikační služby není nezbytným výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který by bylo možné prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci hradit. Důvody pro poskytnutí mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje jsou vymezeny ve shora citovaném § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. V případě žalobkyní požadovaného výdaje nejedná o situace nezbytné a mimořádné potřeby podle uvedeného ustanovení zákona. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že se v případě telekomunikačních služeb nejedná o nezbytný výdaj, nejde o zajištění základních potřeb. Mimořádná okamžitá pomoc je dávkou fakultativní, závislá na správním uvážení, jejím cílem je poskytovat pomoc s jednorázovými neočekávatelnými výdaji, nikoli všemi výdaji.
27. Žalovaný také adekvátně podotkl, že v době podání žádosti (27. 11. 2019) dluh ve výši 15 800 Kč za náklady na vymáhání ještě žalobkyni nevznikl, požadovaná výše dávky nemohla být k tomuto dni ve výši 19 100 Kč. K tomu soud doplňuje, že žalobkyně byla výzvou právního zástupce věřitele dne 25. 11. 2019 vyzvána k úhradě dlužné částky s upozorněním na možné další náklady až ve výši 15 800 Kč, přičemž žádost o dávku podala dva dny poté, tedy v době, kdy její pohledávka ještě nemohla být v požadované výši 19 100 Kč se zahrnutím nákladů na vymáhání z budoucnosti, ale toliko ve výši jistiny a případných nákladů k tomuto dni.
28. Soud má ve shodě s názorem správního orgánu I. st. dále za to, že žalobkyni musela být její situace ohledně nedoplatku známa, byla prokazatelně opakovaně vyzývána k úhradě. K tvrzení žalobkyně, že se domnívá, že našla cenově výhodného poskytovatele, kdy považuje za neadekvátní názor správního orgánu I. st., že mohla vyhledat poskytovatele s nižší cenou, soud uvádí, že je na každém, aby zvážil, jaké služby bude využívat s vědomím svých finančních možností. Pokud žalobkyně nebyla schopna hradit ani služby poskytovatele, u kterého se domnívá, že byla cena výhodná, bylo na jejím uvážení, zda tyto služby bude přesto využívat. Taktéž soud dává za pravdu správnímu orgánu I. st., že bylo na místě, aby žalobkyně své potíže s možností úhrady řešila včas. Pokud žalobkyně očekávala či věděla, že nebude moci úhradu za sjednané služby provést, bylo na ní, aby si za takových okolností například sjednala splátkový kalendář či domluvila s poskytovatelem další průběh smluvního vztahu, který mohla rovněž včas ukončit. Žalobkyně se měla neprodleně obrátit na poskytovatele a situaci řešit, kdy na místo toho podala žádost ke správnímu orgánu o mimořádnou okamžitou pomoc, ke které sice doložila obdržené výzvy k úhradě, ale nesdělila nic o tom, že by se s věřitelem byť jen pokusila jakkoli komunikovat.
29. Pokud žalobkyně uvádí, že splnila všechny povinnosti, ke kterým byla správním orgánem vyzvána, pak k tomu soud uvádí, že tato skutečnost není sama o sobě dostačující pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vyhovění žádosti. Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí s odůvodněním v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z jakého důvodu jí nebyla pomoc přiznána. Žalobkyně také shrnula skutkový stav, nicméně ten byl správním orgánem řádně zohledněn, správní orgán I. st. také poukázal na to, že byla příjemkyní dávek příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení, které jí byly přiznány i vyplaceny v prosinci 2019. Tyto dávky neslouží k úhradě telekomunikačních služeb, nicméně dokládají, že žalobkyně nebyla zcela bez prostředků, své základní potřeby mohla z obdržení dávek hradit.

30. Namítá-li žalobkyně, že odpojením od internetu byla nucena i v době, kdy byla v dočasné pracovní neschopnosti, navštěvovat za účelem internetového připojení a získání informací, knihovnu, pak soud uvádí, že bylo na žalobkyni, aby si sjednala příslušné služby tak, aby byla schopna je hradit. Tvrzené snížení komfortu přístupu k informacím na internetu není samo o sobě důvodem pro přiznání dávky, žalobkyně tímto naopak prokázala, že byla schopna nalézt řešení i v případě odpojení služeb původním poskytovatelem.
31. Lze tedy uzavřít, že o žádný zákonem vymezený či obdobný nezbytný jednorázový výdaj se v případě žalobkyně nejednalo a nebylo ji možné pokládat za osobu nacházející se v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, nevznikl jí nárok na mimořádnou okamžitou pomoc podle ustanovení § 36 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány byly seznámeny s individuální situací žalobkyně v předmětné době a náležitým způsobem se jí zabývaly. Soud neshledal, že by správní orgány při zhodnocení, zda žalobkyně splňuje podmínky pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci, překročily meze správního uvážení či jej dokonce zneužily. Rozhodnutí jsou dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna a jejich závěry odpovídají zjištěným skutečnostem.
32. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti, jsou v něm pozměněné údaje. Poukázala na to, že adresa žalobkyně obsahuje dle ní chybný údaj Praha 411. Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal.
33. Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2) údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popř. jiný údaj podle zvláštního zákona. Dle odstavce 3 uvedeného ustanovení v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkonu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle odstavce 5 uvedeného ustanovení v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možné tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.
34. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dle názoru soudu uvedené náležitosti rozhodnutí splňují. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké rozhodnutí jím bylo přezkoumáváno na základě podaného odvolání. V označení adresy trvalého pobytu žalobkyně v napadeném rozhodnutí a na obálce (zásilce) ve které bylo napadené

rozhodnutí žalobkyni doručováno, neshledal soud tvrzenou odlišnost a pozměněný údaj, označení X se vztahuje ke směrovacímu číslu podací pošty X (12). Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobkyni bylo napadené rozhodnutí na takto označenou adresu řádně doručeno, žalobkyně ho osobně převzala, a tudíž není zřejmé, jakým způsobem měla být zkrácena na svých právech.

35. K námitce žalobkyně, že mělo dojít ke zneužití razítka č. 72, soud uvádí, že napadené rozhodnutí je podepsáno A. Z., která byla dle oprávnění založeného ve správním spise, k tomuto úkonu pověřena.
36. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydané a doručené v nezákonné lhůtě. K této námitce soud uvádí, že nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 3 správního řádu), nezakládá jeho nezákonnost.
37. Žalobkyně také namítala, že *nesouhlasí výrok podání žádosti MOP v rozhodnutí na úhradu jednorázového výdaje*. Pokud má žalobkyně touto námitkou na mysli skutečnost, že předmětem řízení bylo posouzení přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, přestože žalobkyně ve své žádosti zadržela, že žádá o pomoc z důvodu vážné mimořádné události a ohrožení osoby sociálním vyloučením, pak soud uvádí, že s ohledem na charakter požadované dávky pomoci – požadavek na úhradu dluhu za telekomunikační služby, byl nepochybně požadován nezbytný jednorázový výdaj, nejednalo se o vážnou mimořádnou událost ani ohrožení osoby sociálním vyloučením. Na tom nemůže nic změnit, pokud se žalobkyně domnívá, že její situace vzniklá po odpojení od internetových služeb odpovídá vážné mimořádné události či způsobuje sociální vyloučení.
38. Co se týče námitky ohledně těžkých vad řízení, soud ani tuto důvodnou neshledal.
39. Namítanou výzvou ze dne 6. 12. 2019 byla žalobkyně žádána o doplnění a doložení ve výzvě specifikovaných údajů. Tato výzva byla žalobkyni řádně doručena dne 23. 12. 2019, jak plyne z příložené doručky. Soud neshledal ani tvrzené pochybení v poučení, které naopak bylo součástí výzvy a obsahovalo informaci, že v případě, že nebude ze strany žalobkyně splněna povinnost, ke které byla správním orgánem vyzvána, může podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi jí být dávka nepřiznána. Co se týče námitky, že správní orgán vede o žalobkyni nepravdivé údaje, soud uvádí, že tuto námitku žalobkyně blíže nespecifikovala, nicméně, má-li na mysli její údaje ve výzvě, pak ty odpovídají obdobným údajům ve správním spise a soud pochybení nenalezl. Adresa žalobkyně ve výzvě i na doručence byla X, nicméně dané taktéž nepředstavuje pochybení, jak soud již uvedl ke shodné námitce ve vztahu k napadenému rozhodnutí výše. K námitce, že čárové kódy nejsou v řádném sledu, soud dodává, že ani tato námitka není důvodná, jedná se o označení dokumentů správním orgánem.
40. Co se týče námitky žalobkyně o tom, že nebyla splněna poučovací povinnost, soud uvádí, že tuto svou námitku žalobkyně blíže neupřesnila, nicméně přesto lze uvést, že řádné poučení obsahovaly všechny písemnosti, které byly správním orgánem žalobkyni adresovány. Žalobkyně byla poučena ve výzvě k doložení údajů i v obou rozhodnutích správních orgánů. Důvodná není ani námitka ohledně toho, že žalobkyni mělo být bráněno v součinnosti se správním orgánem I. st, věc byla, jak žalobkyně uvedla, řešena s policií.

41. Soud neshledal ani namítané vady prvostupňového rozhodnutí. To bylo vydáno dne 13. 1. 2020 a žalobkyni bylo řádně doručeno dne 3. 2. 2020, jak plyne z připojené doručky. Soud neshledal důvodnou námitku ohledně nesouslednosti čárových kódů, nesprávnosti údaje v adrese žalobkyně ani dni vypravení. K tomu odkazuje na výše uvedené odůvodnění obdobné námitky týkající se výzvy ze dne 6. 12. 2019. Doručení proběhlo v souladu se zákonem.
42. K námitce, že poté, co žalobkyně podala odvolání k MPSV, jí MPSV nedalo na vědomí, že není příslušným orgánem, soud uvádí, že žalobkyně byla v prvostupňovém rozhodnutí řádně poučena o tom, v jaké lhůtě a ke kterému správnímu orgánu je možné podat případné odvolání. Toto rozhodnutí jí bylo řádně doručeno a měla možnost se s ním podrobně seznámit včetně poučení. Přesto podala odvolání k MPSV aniž by toto jakkoli odůvodnila. Soud pochybení žalovaného nenalezl.
43. Z výše uvedených důvodů soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14.11. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

